

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akhaha

- Nasıl, sen de İnönü gibi çivileme yapıyor musun?..
— Hayır güzelim, ben tüccar adamım, sadece yüzüyorum!..

ZİRAAT BANKASI

AÇIK ELİ İLE

EN VEFAKÂR

DOSTUNUZDUR.

**Tasarruflarınızı
Ziraat Bankasında
toplayınız**

Öğütür

SIYASİ MİZAH GAZETESİ

BAŞYAZARI :

Yusuf Ziya Ortaç
SAHİBİ :

Ergin Ortaç

YAZI AİLESİ :

Aziz Nesin, Adnan Veli,
Orhan Kemal, Rifat
İlgaz, Naci Sadullah,
İlhan Selçuk, Selâmi
Yurdatap, Ümit Yaşar
Oğuzcan, Nimet Arzık,
Necdet Rüştü, Şemsi
Belli, Hüseyin Kork-
mazgil, Burhan Esen,
Kenan Akıncı.

ÇEVİRGİN AİLESİ :

Vâ - Nû, Semiramis Ay-
dınlık, Ergin Ortaç,
Gülden Ortaç.

KARİKATÜR AİLESİ :

Necmi Rıza, Turhan
Selçuk, Nihar Tüblek,
Cafer Zorlu, Bülent Şe-
ren, Mehmet Polat, Se-
mih Balcıoğlu, Mim Uy-
kusuz, Zeki Beyner,
Burhan Solukçu, Şadi
Dinççağ, Erdoğan Özer.

Yazı işlerini fiilen
idare eden :

Kadri Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı
yer :

Akbaba Matbaası

Kapak baskısı :

Şaka Matbaası

Abone bedeli : Yıllığı
50, Altı aylığı 25 lira.
Yabancı memleketlere
yıllığı 100, altı aylığı 50
lira. Uçakla gönderil-
mesi istenen aboneler-
den uçak masrafı ayrı-
ca alınır.

Fiati : 100 kuruştur.

İDARE YERİ :

Divanyolu Klodfarer
caddesi, No. 8-10

Daire : 3.

Telefon : 22 18 11

İLAN FIATI :

Kapak içi, santimi 20 li-
ra, iç sayfalar 30 lira-
dır.

Cilt : 4 — Sayı : 104
25 Temmuz 1963

YIL : 41

Bu gazete Basın ahlâk
yasasına uymayı taah-
hüt etmiştir.

Akbaba

Nasıl Eğleniyoruz?

Bazı akşamlar, günün yorgun-
luğunu Boğazın serin rüzgârı
ile yıkayıp atmak için Yeniköye
gidiyorum: Eski Sait Halim Pa-
şa yalına... Burası, Turizm
Bankasının işlettiği Boğaziçi ga-
zinosudur şimdi... Öyle ucuza
satın almışlar ki bu stil eşya ile
müzeleşmiş yalayı, bu güzel bah-
çeyi ve arkasındaki büyük ko-
ruyu, verilen parayla yalnız rih-
tımı yapılmaz...

Bu rılımda minderli rahat
koltuklar var, şemsiyeli beyaz
masalar var ve bir yandan Üskü-
dar sırtlarına, bir yandan Bey-
koz sırtlarına kadar uzanan ye-
şil ormanları, yeşil yamaçları,
yeşil dağları ile yemyeşil bir gü-
zellik var.

İşte, akşamları altı ile sekiz
arası ben bu sahilde dinleniyor-
um. Yok, yok, dinlenmek isti-
yorum...

Önümde küçük mavi çırpıntı-
larla kanatlan bir deniz, ma-
sanıda sarışın köpüklü bir bar-
dak bira, yağut soğğun buğu-
ladığı, pul pul sedeflenmiş bir
kadeh rakı... Dudaklarımla biri-
ni, gözlerimle yan masalardaki
güzelleri yudumluyorum.

Derken uzaktan zurna sesi ka-
rışık bir kaba gürültü esmeye
başlıyor: Bir sandal dolusu, sö-
züm ona genç, sözüm ona eğle-
nerek geliyorlar... Yan gözle,
baktığımı sezdirmeden, bakıyo-
rum: Aman ne hurpani şeyler...

Zurna, içlerinden birinin, iki
parmakla tempo tuttuğu burnu-
dur. O motor gürültülerini sus-
turan kaba gürültü de yine sö-
züm ona kakhaha, sözüm ona
şarkı...

Kıyıda, yuvarlak bir masa ba-
şında ve dilim dilim renkli ko-

caman bir şemsiye altında fısıltı-
daşan iki sevgili mi var?... San-
daldan ışıklar, alkışlar ve sıva-
şık sözler. Eğer masa başında-
kiler yabancı ise, uydurma bir
koro:

Adama bak adama,
Canım feda madama.

Bereket versin gazino kalaba-
lık. Yoksa kimsenin bulunma-
dığı bir kıyıda rastlasalar, ka-
dın kaçırın korsanların hikâye-

sini ertesi sabah gazetelerimiz-
de okuruz...

Turizm Bankası, geçen yıllar-
da şaraplar ve istakozlarla bir
kaç hovarda müdür besledikten
sonra bu yıl güzel birşey yaptı:
Akşam çaylarında, iki hanım hiz-
met ediyor. Biri Polonyalı imiş.
Öbürü?... Öbürünü iftiharla ben
söyleyim size: Edebiyat Fakül-
tesinden bir Türk kıızı!

Yeniköy kıyılarında geçen bu
akşam saatleri bana bir şey öğ-
retiyor: Eğlenmeyi unuttuğumuz.

Dedelerimizin kendi çağlarına
uygun bir eğlenişleri vardı: Öküz
arabaları ile Alemdağına gitmek,
Hünkâr suyunda helvalar, dol-
malarla ziyafetler çekmek.

O eski Osmanlılar devrinin
içki sofralarında bile, bırakınız
kavgayı, kaba bir kakhaha du-
yamazdınız. Eski bir medeniyet-
ten yeni bir uygarlığa geçiyor-
ruz.. Alı bir geçebilssek!

Eski saz âlemlerinin, Kanlıca
körfezinde, Bebek koyunda sa-
bahyan efendileri artık yok.
Ama onların çocuklarını, torun-
larını aramak hakkımız değil
mi?

İstanbul'un yalnız yola, yal-
nız plaja, yalnız trafik düzenine
ihtiyacı yok. Konuşmasını, gül-
mesini, eğlenmesini bilen yon-
gası alınmış insanlara da ihti-
yac var.

İnsansız medeniyet olur mu?
Yusuf Ziya ORTAÇ

— Avrupaya yalancı dolma ihraç edecekmişiz...
— Aman edelim... Yıllardır yutmaktan usandık!

Başbayağı Bir KADRI aziz nesin

Bizimkiler maç için Çayırspor'dan gün almışlar. «Gel Kadri Ağabey, şu bizim takımı çalıştır da yüzümüz kara çıkmassın» diye tutturdular. Yemin bilâh ediyorum, yalvarıyorum: «Yahu etmeyin bre din kardeşleri, ben o bildiğiniz Kadri değilim, ben başbayağı bir Kadri'yim.» Hâlimi görseniz acırsınız.

«Boşuna kendini bizden saklamaya çalışma, biz senin hangi Kadri olduğunu iyi biliyoruz» diyorlar. Hastayım, şöyleyim, böyleyim diyerek maç gününe kadar bunları atlattım, maç günü gelip çattı. Gün ışıken evden çıktım, niyetim başımı alıp dağlara çıkmak, gece basınca da eve dönmek. Gel gör, evdeki hesap çarşıya uymadı. Ulan pusuda mı bekliyordunuz namertler... Kapıdan çıkar çıkmaz, bunlar beni kuşatıp «Buyur kulübe Kadri Ağabey» demezler mi!.. Vardık kulübe. Seferberlik ilân edilmiş gibi, bütün kasaba sabahın kör karanlığında ayağa kalkmış; ebesi bebesi sokağa uğramış... Kaymakam bile kulübe gelmiş, ne dersiniz... Kaymakam Bey, elimi sıktı,

— Evvel Allah sonra da size güveniyoruz Kadri Bey... dedi.

— Ne olmuş? dedim.

— Bu maçta siz de takımda yer alırsanız, bizimkiler yener mutlak... dedi.

— Kaymakam Bey, siz de inancınız mı bu yalana?..

— Bütün meşhurlarda böyle bir utangaçlık vardır nedense... Hatırımızı kırmayın, bu maç için takımda yer alın da...

Kulübün başkanı,

— Santrfor yerini size ayırdık... Yerinizi ahırsınız... dedi.

Ben bu «Santrfor yeri» dediği, yeri, maçı seyretmek için sine-ma locası gibi itibarlı bir yer sandığımdan,

— Olur, alırım... Sağolun... dedim.

Bunun üzerine Kulüp Başkanı ordakilere,

— Arkadaşlar müjde, Kadri Ağabey santrfor yerini alacak... diye bağırınca,

Onlar da «Ya ya ya, şa şa şa... Kadri Ağabey çok yaşa!» diye bir yaygara tutturdular.

Öğlen oldu, komşu ilçeden gelen Çayırspor'luların otobüsünü karşıladık. Ünümü onlar da duymuşlar. Hep birlikte kasaba belediyesinin şehir lokantasına gittik. Ben o güzelim yemeklere bir iyice giriştim. Arkamdan delikanlıların benim için konuşuklarını duyuyorum. Biri «Kadri Ağabey çok atıştırdı, şişecek»

diyor. Öbürü de «Böyle kıtıpyoz bir maçta şişer mi hiç...» diyor. Hindi budunu, kaymaklı kadayıfı bulmuşum, şişerim elbet... Hepsini göğdeye indirdim ki, daha kımıldamaya gücüm kalmadı. Hep birlikte kulübe gidip bir de kahve içince beni bir uyku bastırdı mı... Yayılmışım sandalyeye, uyuklarken başım göğsüme düşüp kalkıyor. Beni dürtükleyip,

— Kadri Ağabey, saat üç oldu, hadi sahaya... dediler.

— Neye? dedim.

— Maç başlayacak... dediler.

— İyi... Aman bana santrfor yeri nereyse gösterin, o yeri bana ayırmışlardı... dedim.

Gülerek,

— Olur olur, hele soyunma odasına buyur da... dediler.

Orda herkes soyunuyor. Kulüp başkanını elleri dolu geldi,

— Bunlar da senin forman Kadri Ağabey... dedi.

— Aman etmeyin yahu... dedim de,

— Olamaz, takımda yerin boş kalır... Bir haftaym oynat diye direndiler.

Beni soymaya başladılar el-muşum, futbol oynarlarken uzaktan azbuçuk görmüşüm, ya bu haftaym da nasıl oynanır, onu hiç görmüşlüğüm yok.

— Oynayamam...

— Bir haftaym oynat...

— Bilsem haftaymı, bir el değil, iki el de, beş el de oynarım...

Beni soymaya başladılar el-birliğiyle... Pantalonu sıyrıp da alttan uzun paçalı amerikan bezinden donum çıkınca, Kulüp başkanı,

— Forma külotunun altında bir kısa paçalı don ister ki, dedi, ne olur ne olmaz külot yırtılırsa altta öbürü kalsın...

Maça vakit kalmadığından, alta giyecek kısa paçalı bir don bulamadılar. Formayı giydim. Öbür takım sahaya çıkmış, hakem bizi beklermiş... Gelgelelim, top oyunu için verdikleri papuç ayağıma büyük geldi; ayağım papucun içinde fıldır fıldır dönüyor. Benim ayaklarım küçüktür, otuz sekiz numara... Orda buldukları top papuçlarının en küçüğü kırk dört numara... Topu koltuğumun altına sokup beni takımın önüne geçirdiler. Sahaya çıktık, çıkmamızla kopan alkıştan, yaşa yaygarasından yer gök inledi. Karşı takımın kaptanı ile tokalaştık. Kasaba tüm boşalmış ve kasaba halkı yediden yetmişe buraya dökülmüş; kadim kızı orda... Bir de baktım, kaynatamgiller de karşıda değil mi, evleneceğimiz kız «Yaşa!» diyerekten bir bağıırıyor ki, amanın... Artık kızı da orda görünce, içimden «Her ne olursa olsun, canımı dişime takıp topun ardından seğırtmek gerek... Yoksa maskara olacağım» dedim.

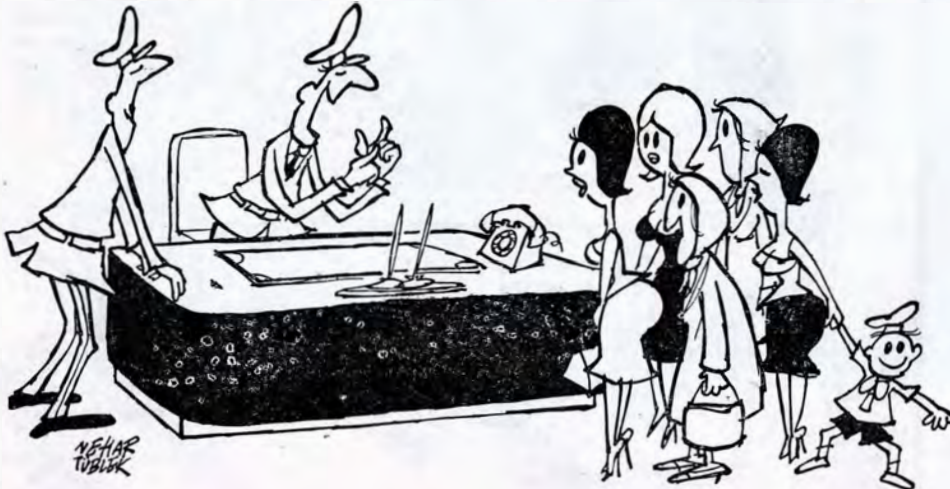
Nerde duracağımı da bilmediğimden, acemiliğim belli olmasın diyerek ortalıkta dolanıp duruyorum.

— Kadri Ağabey, bizim kale bu yanı... diye oğlanın biri kolumdan çekti aldı.

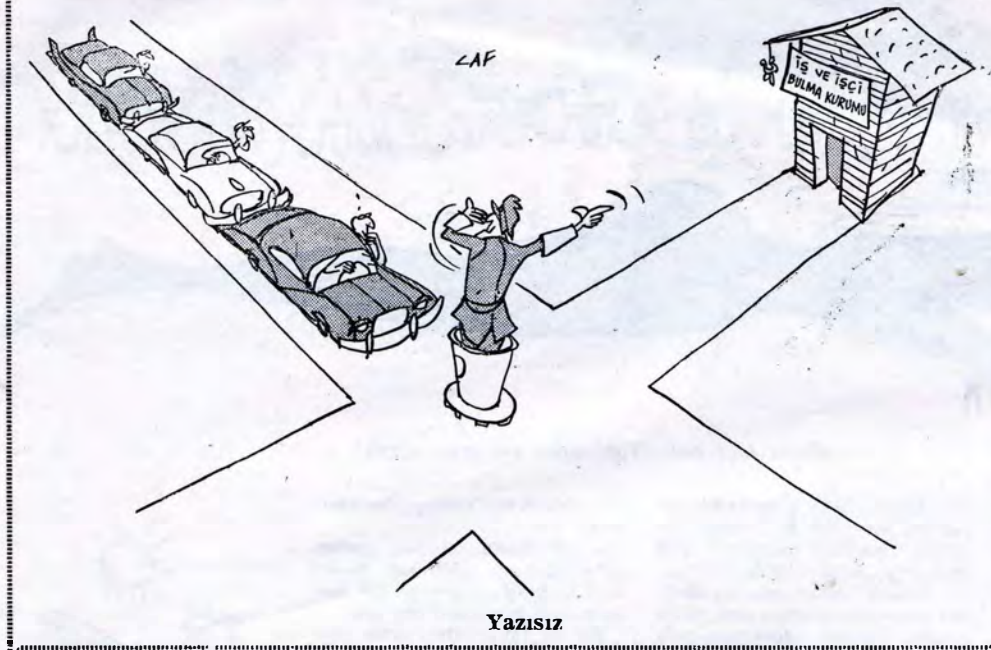
Hekem düdüğünü fırt ettirmesiyle oyun başladı, topu sürdüler. Başkaca bir umarım olmadıktan, ben artık «Ya Allah bismillâh!» deyip topun üstüne seğırttim. O kalabalık «Yaşa Kadri Ağabey!» diye bağırırken, bana da bir celâllenme geldi ki, sahanın ortasında bir aslan kesildim, hiç zaptolunacak gibi değilim. Lâkin oğlanlar atık köpoğulları, topu ayaklarında fırt o yana, fırt bu yana geçirip, beni fıldır fıldır topağ gibi döndürüyorlar. Top henden ırağa gitti, ama benim başım öyle bir dönmüş, gözlerim kararır ki, sağımı solumu şaşırıp, dikildiğim yerde durup dururken pat diye vere kapandım. O seyirciler bir gülmeğe başlamaz mı... Acep evleneceğim kız nerde, o da gördü mü rezilliği diye baktım, ama nerden göreceksin, bulutlar, ağaçlar, insanlar hep birbirine karışmış, gök kubbesi altına, yattığım toprak üstüme geliyor. dünya dönüyor. Kalkınayım diye bir-iki yekindimse de, avuçlarımın altından ver kaydıktan, dizlerimin üstüne kalktıca, kendiliğimden pat pat vere kapaklanıyorum. Birkaç kişi geldi ellerimden ayaklarından tutup götürdüler beni. bir odaya soktular. Doktor gelip oramı buramı elledi,

— Yemeği çok kaçırmışsın, ondan ...dedi.

Dediği doğru olacak ki, içimden — affedersiniz — bir kusmadır geliyor, midem dönüyor, ama bir türlü kusamıyorum. Ben orada yatmış ölüm terleri dökerken, kulüp başkanı olacak herif gelip de, beni koltuk altımdan kaldırıp itelemez mi...

— Haftalık programı mı istiyorsunuz?. Pazartesi halı silkme, Salı tırnak kesmek, Çarşamba bulaşık yıkama, Perşembe çamaşır, Cuma ibadet, Cumartesi kabul günü, Pazar istirahat!..

Yazısız

— Aman dur düşeceğim... dedim.
— Durması kalmadı Kadri Ağabey, bize iki gol attılar, aman yürü de şunun acısını çıkaralım... diyerek beni süre süre sahaya itti. Sahaya yeniden çıkmamla bir alkış, bir bağırma

koptu ki, hiç bir hükümet büyüğümüze, böyle bir sesli, sözlü gösteri yapılmamıştır. Ben bu alkışları duyunca, Allah tarafından bedenime bir kuvvet gelip de baharın tavına girmiş aygır gibi şahlanmadımı mı... Sen beni görmelisin arkadaş, arap taylorları gibi zıp zıp zıplıyorum. Topa ayağın değecek diye kendimi ordan oraya, onun ayağından öbürünün ayağına fırlatıp atıyorum ki, nerdeyse parça parça olup toprak alanda tükenip biteceğim. Bizim takımın oyuncularından biri topu ayağına geçirdi miydi, gol atayım diye,

— Al Kadri Ağabey! diye topu bana gönderiyor. Velâkin öyle de bir cibilliyetsiz meşin ki, bacaklarımın arasından fırt diye geçip gidiyor. Yahu, bu top o kadar yerlere gidip geliyor, dönüp dolaşıyor da, ulan namussuz desen, bir kere de yanlışlıkla ayağıma değsen, sürtünsen ya... Ne mümkün bre beyim, onca koştum durdum da, körün taşı hesabı o namussuz şişkin meşin bir kere bile ayağıma değmedi. Bana da öyle bir inat geldi, hani elime geçirsem topu, dişliye diş-

liye yiyeceğim ve de bir tabanca olsa elimde, çekip vuracağım, öyle düşman olmuşum... Yerden yere düşmekten, yuvarlanıp kapaklanmaktan, yarasız beresiz hiçbir yanımlı kalmadı. Dilim bir karış dışarda soluyarak, artık şaşkınlıktan nereye koştuğumu da bilmeden koşup dururken, kafamın arkasına zorlu bir çifte gelmesiyle kendimi yerde buldum ve de elimi başıma attım ki, ne baksam, belediye parklarını suladıkları hortumdan fışkıran su gibi kan fışkırıyor. Beni kargatulumba edip dışarı çıkardılar. Doktor yetiştirdi, bir topak pamukla kafatasımda açılan deliği iyiciene tıkayıp üstünü de merhemle sıvası,

— Hiç durmadan vilâyetteki hastaneye götürmeli bir otomobile koyup... dedi.

Beni öyle bir hırs kaplamış ki, artık durmak elimde değil, kimse benimle başa çıkamaz, ille de o topu oynıyacağım ve bir gol

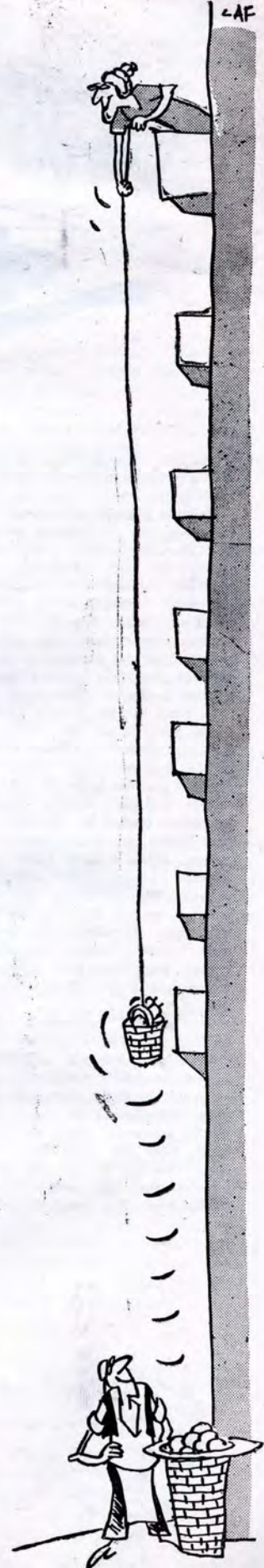
olsun atacağım... Tepemden akan kanı görünce, âdeta beni kan tutmuş...

— Olmaz, hastane ne istemem, bırakın beni! diye sıçrayıp sahaya yürüdüm.

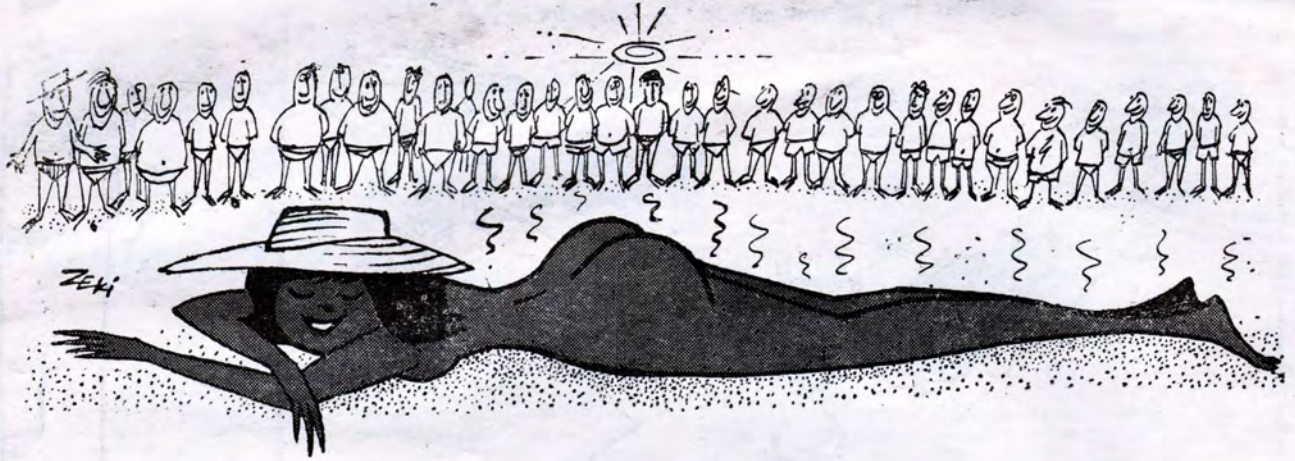
Ahali beni, Balkan Harbi gazisi gibi sarğı bezlerinin dışına vurmuş alkanlar içinde görünce öyle bir coşkuya kapılıp «Yaşa Kadri!» diye bağırmağa baş-

ladım ki, anlatılır gibi değil... Top ne yanda diye bakıp aramırken, onca zaman hiç bir yanıma değmemiş olan top, nişan almış gibi gelip de kafamdaki yaraya çarpmadı mı... Yeniden kana bulandım ve topun ardından yürüdüm. Nasıl olduysa ortalıkta birden dört kişi olduk ve birbirimize girdik. Öbürleri de yetişip üstümüze bindiler. Kimin kime vurduğu bilinmeden yuvarlanmaya başladık. Ahali dersin «Vur vur vur!» diye bağırarak, taş mı, sopa mı, şişe mi, eline her ne geçerse, üstümüze, başımıza fırlatmakta... Daha baştan dermanım kesilmiş olduğundan ben en alta düştüm ve de alta düştüğüm iyi oldu, silleden, yumruktan, tekmeden korunmuş oldum. «Polis, asker, jandarma, yetiş!...» sesleriyle üstündekilerin her biri bir yana savuştu, birbirimizden çözü-lüp ayrıldık ve de esas rezilliği o zaman gördüm: Anlattığım o kargaşalıkta her nasıl olmuşsa, benim ayağımdaki donu sıvırp almışlar, belki de don parçalanıp dağılmış, donunun her bir parçası hasımlardan birinin elinde kalmış. Polisler ve jandarmalar sahaya dolup da dü-dükleri üflemeye başlayınca, topçular çil yavrusu gibi kaçıştı. Ben, belden aşağı çıplak kaçamam da... Onca seyircinin kahkahası göğsümlüğüne dönmüş. Bir elimle önümü, bir elimle ardımı kapadım; gülüşmeler büsbütün arttı. Ne vapsam... Daltaban yürüsem, elâlem mevcudumu kâmilten göreceğim. Hiç değilse önüm görünmesin diye kendimi yere atıp kurbağa gibi toprağa yüzükoyun yapıştım. Basımı kaldırıp,

— Ulan imansızlar, güleceğinize üstüme çul çaput, bir çul kaput örtésinize... diye bağır-mak için başımı kaldırmamla, karşıda oturan evleneceğim kızı görmey miyim... Kız gülmekten katılıyor ve de nederi olacak (Lütfen sahifeyi çeviriniz)

Feza çalışmaları!

— Şuna bak be!.. Yaklaşma yakarım diyor!

kaynatam «Başını öte çevir kahpe!» diye kızı bağıyor. Tuh ne rezillik...

Baktım olacağı yok, ayağa fırladım ve de fanelanın eteğini bacaklarıma doğru çekip uzattıysam da, işe yaramadı. Siz bendeki talihsizliğe bakın ki, pabuçun büyüğü ve de fanelanın kisası bana düşmüş. Her ne kadar çeksem fanelanın eteğini, belden aşağıyı örtmüyor. O seyretiler kollarını çarpa çarpa, oturup kalkarak gülüyorlar.

— Ulan hiç mi er kişi görmediniz, gülecek ne var... diye bağırmam, onları büsbütün güldürüyor. Baktım hiçbir Tanrı kulundan yardım geleceği yok; iki elimle önümü, ardımı örterek koşmaya başladım. Aklımca kapıyı bulup sahada dışarı çıkacağım. Artık sahada fırfır dönmeyenin sersemliğinden mi, yoksa şaşkınlığımdan mı, her neyse, ben kapıya koşuyorum diye ters yana koşmuşum ki, kapıyı bulamadım. Sahada dört dönüyorum, kapı mapı yok... Ben öylecene koşup dururken, o seyirci milleti,

— Maşallah maşallah... diye bağırıp çağırmaya başladı.

Bize bir maşallah çekiyorlar ki, bu maşallah nemizedir anılamadık. Sahada koşarak döndüm dolaştım, kapı yok... Hey Azrail nerdesin, yetiş de al canımı, beni bu rezillikten kurtar... Beş bin mi, on bin mi bilemem, onca ağız maşallah diye bağırırken elim ayağım dolanı-

yor. Eteğini çeke çeke fanela da yırtıldı mı... İyi ki yırtıldı, fanelayı hamam peştamalı gibi belime doladım. Şükür Allaha ma kapıyı bulmamla kalabalığın arasından sokağa dar attım canımı. Orasını dolduran onca adam ardıma takıldı «Yuuu Yuuu Yuuu!» diye bağıarak beni kovalamaya başladılar. Ben kaçırım onlar kovalar... «Elbisemi verin!» diye yalvardıkça iteleyip kakıyorlar. Koş ha koş... Kaç ha kaç... Biz kasabanın dışına çıktık... Ben dağlara vurdum, çalılar içine attım kendimi. Kalabalık da beni kovalamaktan vazgeçip döndü gitti. Çöktüm yere, ağlamaya başladım. Ben onlar gitti de bir başıma kaldım diye Allaha şükrederken, o benim kaynatam olacakra iki kişi daha tepemde belirmez mi? Kaynatam, çıplak ardıma bir tepik indirip,

— Ulan alçak, hani sen Kadri'ydin... dedi.

— Vallaha Kadri'yim, billaha Kadri'yim... dedim.

Elindeki cep radyosunu suratıma uzatıp,

— Dinle öyleyse... dedi.

Radyodaki adam «Kadri kaleye iniyor... Kadri sürdü... Kadri üçüncü gole gidiyor» demekteydi.

Ben sahada debelenir dururken, radyo da maçı verir, o topçu Kadri'yi anlatırmış; benim o Kadri olmadığımı o yüzden anlamışlar.

Başımda dikilenlerden biri,

— Sen Kadri'ysen ya bu kim? dedi.

— Ocağıma düştüm, dedim, yahu dünyada bitek mi Kadri var? O herif topçu Kadri, ben basbayağı bir Kadri'yim işte...

Bir de tükürdüler, artık yere mi, suratıma mı anlamadım; çekip gittiler. Orada kendimden geçip kalakaldım. Biraz aklım başıma gelir gibi olunca, ne yapacağımı düşündüm. Karanlık bassın da dedim, ara yollardan gizlenerek gider, halam kızından bir elbise uydurur, kaçarım, bu kasabadan.

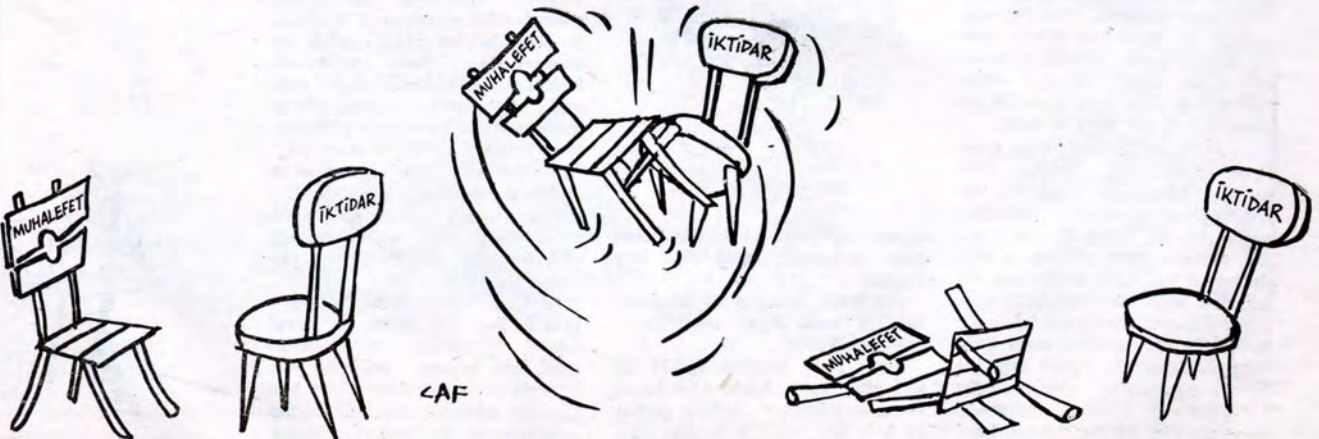
Karanlık bastı, yavaştan yavaştan yola indim; inmemle bir otomobilin iki lâmba ışığı üstüme dikildi. Kendimi hemen yol hendeğine attım, çukura siperlendim sözde. Ama arabadaki kiler beni görmüş ki, arabayı yanımda durdurdular. Arabanın kapısı açıldı. Arabanın içinde biri, benim iki kızı arabadan yere indirip bıraktı. Sonra da, benim top için soyunduğum elbiseyi yere fırlattılar. Başımı uzatıp baktım, arabada halam kızı olacak alçağı gördüm, yanındaki seçemedim. Araba dönüp kasabaya gitti. Kızların üstünde, kasabaya getirirken giydirdiğim eski entarileri vardı. Hemen çukurda elbisemi giydim; bir yanımda biri, bir yanımda öbürü, kızlarımla ellerinden tutup, ardıma bile bakmadan yürüdüm.

SON
Aziz NESİN

ozkanE.03

Yazısız

Oyunlarımızdan: Sandalyeler!

PAZARTESİ :

Hürriyet gazetesinin birinci sayfasına bakıyorum: Güzel bir kız profili... Şık bir blüzdün ışık gibi iki kol uzanmış. Biri parmakları arasında bir çay fincanını tutuyor, öbürü bir sigara... Diz kapağı üstünden yukarı sıyrılmış ba ba ba ba bacakları... A a a a anlata ma ma ma yacağım!

Yanında kaşlarını kaldırmış, enayi bakışlı bir hurpanı oğlan.

Kızı takdim edeyim: Zengin bir aileden.. Kolej öğrencisi.. Gözlerinin üzerinde siyah bir bant... Adı?... Adı yok!

Oğlanı takdim edeyim: Onun adı var, Hasan Güngör.. Ailesi belirsiz... İşi, bir ara sokaklarda gazete satıyormuş. Sonra, hırsızlığı daha kârlı bulmuş..

Fotoğraf, mahkeme koridorunda, yan yana konuşurlarken çekilmiş... Güzel kız, bileklerinde kelepçe, iki jandarına arasında giden hurpaniye nasihat ediyor:

«— Senin böyle şeyler yapacağın aklımdan geçmezdi. (Ah canım, ne geçirdi aklımdan? Twist yapacağı mı?) Nasılsa aldanmışsın.. Dışarda edindiğin kötü arkadaşların tesiri olmuştur muhakkak. (Şekerliin, ya sana hangi arkadaşların tesiri oldu böyle?) İçeride uslu dur. (Sen de dışarda uslu dur!) 10 ay çabuk geçer. (Dokuz ay bile zor geçiyor.) Seni seven birinin beklediğini unutma!»

Şimdi bu dişi filozofa insanın soracağı geliyor:

— A kızım, biraz da kendine nasihat etmek hiç aklına gelmiyor mu?

Akl mı dedim?... Haaa, Atatürk'e sormuşlar:

— Paşam, kadınların aklı var mıdır?

— Vardır, demiş... Vardır ama kullanmazlar!

SALI :

Bursa genel evlerinde çalışan iki rum kıza müftülüğe baş vurmuşlar...

Hayır, hayır, günah çıkarmak için değil. Öyle olsa, müftü efendiye değil, papaz efendiye giderlerdi.

E, ne istiyorlarmış bu yosmalar?

Şaşacaksınız ama, söyleyeyim: Müslüman olmak!

Allah kabul etsin, olmuşlar da...

Pek güzel bir bektaşî fıkrası vardır:

Baba erenler, köy camii'nin kapısından nasılsa içeri dalmış bir domuzu, cemaat sopalara kovalar görünce:

— Allah allah, demiş, hoca-

7 gün

nın domuzunu bilirdim ama, domuzun hocasını ilk defa görüyorum!

Biz de müslümandan da şey çıktığını bilirdik ama, şeyin müslüman olduğunu ilk defa işitiyoruz!

ÇARŞAMBA :

Saat akşamın beşine geliyor. Devlet dairelerinde, fabrikalarda herkes işinin başında henüz.

Yeniköydeki Boğaziçi gazi-nosunda, şemsiye altında üç kişi.. İki erkek, biri kadın.. İki erkekten biri daha genç ve papiyonlu.. Bakan da olmuştur bu zat: 27 Mayıstan sonra... Şimdi, önündeki bugulu bardağı yudumluyor...

Açıktaki değil, işsiz değil. Karşı kıyıda zarif işler yapan, şeffaf işler yapan, pırıl pırıl, ışı ışı işler yapan bir fabrikanın müdürü...

Eh, olur a, bugün biraz erken çıkmış müdür bey... Hava da öyle sıcak ki, söz ara-

mızda, odasından kaçmakta haksız değil.

Gazininonun rıhtımına doğru açıktan bir motor geliyor... Yooook, öyle sandal bozması sanmayınız, sahiden motor... Biraz daha büyüse, çatana olur!

Müdür bey el sallıyor motöre... Sayın bayan da el sallıyor... Tuhaf bir el sallayış bu: Bir çeşit Hitler selâmı... Selâmdan çok caka!

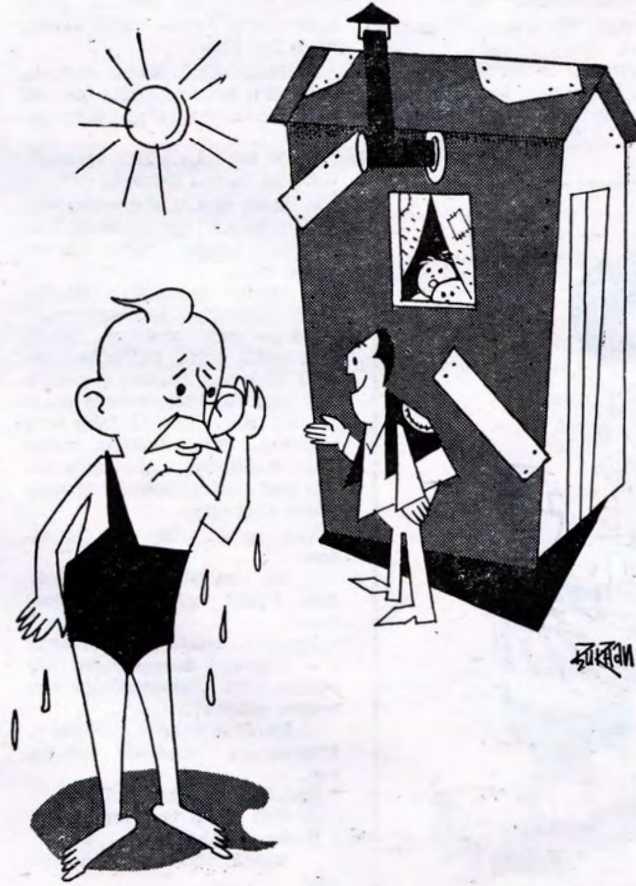
Motör rıhtıma yanaşıyor.. Kalkıyorlar, biniyorlar ve arkada beyaz köpüklü dantel dantel dalgalar bırakarak gözden kayboluyorlar..

Haaa, motörün adı mı?... Billürdu galiba... Hem de Billür II... demek birincisi de var, muhakkak... Acaba üçüncüsü de var mı?...

Herşey değişiyor, herşey... Dedelerimiz «Eski camlar bardak oldu» derlerdi. Şimdi, eski camlar deniz motörü oluyor!

Allah sefalarını artırsın...

«İnönü çivilemeye devam ediyor.» — Gazeteler —

— Paşam, ne olur, bir çivi de bizim kulübeye çak!

PERŞEMBE :

Akşam'ın bir yazarı, Nasrettin Hoca günü, politikacıları konuştururken, Osman Bölükbaşı'ya da uğramış.

M.P. Başkanının cevabı şu: «— Kardeşim, partinin büyük kongresi toplanıyor. Şimdi Nasrettin Hoca ile falan uğraşamam...»

Gazeteci arkadaşım yerinde biz olsaydık, kaşlarımızı çatır ve en kaba sesimizle:

«— Falan sensin!..» der, yürür, giderdik.

CUMA :

Gana eski Dışişleri Bakanı Ako tevkif edilmiş. Suçu: Ticaret Bankasının 25 bin sterlinini yemek... Aşağı yukarı bir milyon lira... Bir Bakan için büyük hırsızlık sayılmaz!

Ako, ilk duruşmada, parayı ne yaptığını soran yargıca:

— İssiz bir yerde buluştüğüm bir «Ruh'a verdim, demiş...

Bize kalırsa, bu ruh, şu ispiirtizma masasına çağrılan ruhlardan olmayacak... Hani «Ey ruhumun ruhu» vardır ya, işte öyle, lâtif bir ruh... İngilteredeki kızıl saçlı ruh gibi...

Aman politikacılar, dikkat... Son zamanlarda ruhlara sizlere musallat olmaya başladılar!

CUMARTESİ :

Fenerliler, Diyojen gibi elde fener, araya araya iki Beşiktaşlı buldular: Şenol, Birol...

Kara kartallar da yavrularını kapırdıverdiler...

Şimdi: «Yooook, diyorlarmış, bu para azdır. Biz, birincisine 250 bin, ikincisine 200 bin lira isteriz.»

Eğer, Sarı lácivertliler bunu da kabul ederlerse, genç futbolcuların babaları nüfus dairesine gidip hayırlı evlatlarının isimlerini değiştirebilirler: Birine Sağol, birine de Varol!

Yalnız içinde bir şüphe kılmıyor: 250 bin liraya futbolcu satılan memleketimizde hâlâ «Türk parasının kıymetini koruma kanunu» yürürlükte midir acaba?

PAZAR :

Nihat Erim, Kasım Gülek, Kenan Esengin, Avni Doğan, Turgut Göle, Cemal Yıldırım, C.H.P. den atılacaklarmış...

Bunu konuşan iki politikacıdan biri, acı acı gülümseyerek başını salladı:

— Demek, İstanbul'da çivileme, Ankara'da kazıklama!..

Ver elini Bakırköy!

ADNAN VELİ

Yeldirmeli kadın, eğilerek, yoldan geçen arabanın şoförüne seslendi:

— Oğlum, Hırka-i Şerife gidiyor musun sen?..

Şoför durakladı:

— Harbiye'den Hırka-i Şerife dolmuş bulamazsın hanımteyze.. dedi. Sarāhaneye bırakırım, oradan aktarma yaparsın.

— Kaç kuruş vereceğim öyleyse?..

— Sarāhaneye kadar bir tekliğini alırım.

— Bir lira mı yani?..

— Yes dedik..

Kadın ister istemez bindi. Arabanın arka kanapesinde iki kişi daha vardı. Kadın, biraz sıkışınca dönüp soluna baktı. Yanındaki adamın yüzünü biraz süzdükten sonra:

— Oğlum, biraz öteye gitsene, dedi.

Adam, belli belirsiz kumıldadı yerinden. Ama sıkışıklığı pek farketmedi. Kadın gene homurdandı:

— Oğlum biraz daha silkelen bakalım.. Burası üç kişilik..

Adam mızızlandı:

— Teyze, nereye gideyim? Arkadaşın kucağına oturacak değilim ya..

— Anladık ama, dolmuş otomofilinde sere serpe oturulmaz ki.. Sen, kabineye yeni girmiş gibi, yayılmış oturuyorsun..

Şoför, müşterilerin birbirleriyle dırışmalarına bir bakıma memnun oluyordu. Hiç ses çıkarmıyor, gülümsüyordu. Bir

nokta zihnine takılmış olacaktı ki, sordu:

— Kabineye yeni giren de öyle mi yayılır?..

— Yayılır helbet.. Of bugün de hava ne kadar sıcak.. Şu camı açayım mı şoför efendi oğlum?..

— Aç teyze, aç.. Şoförün yanında da iki kişi oturuyordu. Bir tanesi, arkaya lākırdı attı:

— Bayan hanım, siyasetten iyi çakıyor besbelli.. Çok gazete okuyor herhalde..

Kadın duydu söylenenleri..

— Bana mı söylüyorsun oğlum?..

— Sana söyledim valde.. Çok gazete okuyorsun zaar.. Her bir şeyi tastamam biliyorsun..

— İlāhi tosunum.. Benim okuyup yazmışığım yok ki gazete okuyayım..

— Peki, gazete okumayan insan, her birşeyin ıvrını zıvrını bu kadar bilir mi?..

— Ben sana doğrusunu söyleyeyim.. Ben gazete okumam ama, Muhtar Ziver'in dostu Perçemli Zekiye'ye çok giderim. Ondan duyuyorum bunların çoğunu..

— Demek oluyor ki, o Zekiye hanım dediğin, ferasetten yana topatan kavununa kış atırıyor?..

— Anlamadım..

— Belki de anlaman kartlaşmıştır.. Kartlaşma lāfını duyunca kadının birdenbire kaşları çatıldı. Yüzü gerildi. Çatallanmış bir sesle:

— Bana baksana sen, dedi. Yoksa beni işletmeye mi niyetleniyorsun?.. İşletmeye o kadar hevesliysen, git de Denizcilik Pangasına işletme müdürü ol.. Senin karşında kâğıt helvası yok.. Bana bugüne bu gün Yedikule Emniyet kulübünün sol açığı Rıdvan'ın kayınvaldesi, aşiret güzeli, Çilli Dürdane derler.. Ben senin gibi nicelerini, meccani aptesanelere gece bekçisi yazdırdım. Anan hangi mahalleye gündeliğe gidiyor, söyle bakayım?..

Öndeki adamın yırtık takımından olduğu belliydi. Ama kadının çenesi bir numara daha baskın çıkmıştı. Erkek, omuzlarını oynata oynata gülmiye başladı, cevap vermedi. Dürdane hanım, koynundan Gelincik paketini çıkarıp bir sigara aldı. Fitilli çakmağı ile sigarayı yaktıktan sonra üst üste iki derin nefes çekti. Ama, siniri kabarmıştı bir kere..

— Hem sen baksana buraya, dedi.. Bugünkü zamanda bir aile kadını dolmuşa rahat binemiycek mi?..

Öteki hiç karşılık vermedi. Dürdane hanım üsteledi:

— Şoför efendi, sen cevap versene lāfıma.. Bu zamanda aile hanımı dolmuşa rahat binemiycek mi?..

— Canım teyzeciğim, sen de biraz uzuncana konuşuyorsun.. Bana da yolu şaşırttın.. Şimdi eski trafik değil.. Yollar hep değişti. Bak ben Aksaray'a gitmek için şuradan Talimhaneye sapaçaktım.. Sizin lāfınıza dalıp yolu şaşırdım.. Şimdi Taksim ābidesinin etrafından Aksaray'a dönüş yok.. İster istemez Siraselvilere gireceğiz..

Yolcular da telāşlandı. Bir tanesi:

— Ka ben Şişhanede ineceğidim.. Şindik görörsün manzarayı?..

Dürdane hanım da sinirlendi: — Ben de Sarāhane'de incekdim.. Bu Siraselvilere ucu nereye gidiyor?..

— Buradan aşağısı Karaköy.. Unkapanına dönüşün kaabili yok..

Öndeki adam kalayı bastı:

— Tuh Allah belāsını versin..

Kadın celālillendi:

— Kimin Allah belāsını versin?..

— Böyle şansın..

— Dilini kısa tutaydın, şoför efendinin de zihnini çelmezdin.

Toptan para!

Bir muzurun mazarratlığı, yedi malleyi gübre kokusuna boğar. Şoför de sinirlenmişti bu işe: — Sakızın içine gıcır katmıyalım, dedi.. Sizin yüzünüzden yolu kaçırduk.. Şimdi bir de maraza ediyorsunuz..

Arkadaki yolcu sinirlenmişti epice:

— Ka şindik Tozkoparan'dan geçmiyeceksin?..

O lāfını bitirmeden, Siraselvilere caddesindeki bir polis, arabayı Fırızağa'ya doğru sevketti:

— Yürrrrrrü çakalın oğlu.. Gazla bakalım faytonunu..

Şoför homurdandı:

— Cenabı Allah da seni, Karaköy meydanına yaya geçidi yapar inşallah..

Kadın, yanındaki adama döndü:

— Oğlum, dedi, Suat'ın Beşiktaş'a girmesini Danişay bozmuş galiba.. Gene Galatasaray'da oynayacakmış.. Doğru mu?..

— Yok anneciğim, yok.. Beşiktaş'ın forvetinde oynıyacak seneye..

— Bizim Rıdvan'a başka türlü söylemişler de.. Bakalım, üç beş gün daha bekliyelim.. Şeyden ne haber var?..

— Neyden?..

— Hani bir İngiliz şıllığı vardı.. Hükümeti devirecekmış.. Hani şey canım.. İngiltere'nin Tarlabası'ndan..

— Kristini mi diyorsun?..

— Hah işte o..

— Neyi soruyorsun?..

— Hani onun tarifesini ilân edeceklerdi gazeteler?..

— Ettiler ya..

— Ettiler mi?.. Bak vallahi duymadım.. Telsizci Zekiye de bir şey söylemedi bana.. Eeeee, neymiş tarifesini?..

— Senin anlıyacağın dört yüzle beşyüz arası bir şey..

— Hiçbir şey değil vallahi, şimdiki zamanda.. Bizim filim yıldızlarındaki daha pahalı.. Nişantaşı Maçka tarafı çok pahalı.. Bu İngiliz karısı, ancak Aksaray'la, Lāleli ile falan denk geliyor..

— Biraz da Şişli'ye yakın..

— Yooo vallahi değil.. Şişli ucuz.. Şimdi Şişli çok düştü.. Eskidendi o.. Topağacı biraz yüksekcene.. Biraz da Teşvikiye iyi.. Üst tarafı hep zebil..

Öndeki adam gülmiye başladı:

— Maşallah teyzeciğim, piyasa iyi biliyorsun.. Borsada sarraf mısın yoksa?..

— Sus ulan, lāfa karışma oradan.. Senin ananın kirli peştemal yıkadığı yalakta, ben süt kuzusuna tasla su veriyordum.. Senin çenen Sarāhanenin bile yolunu şaşırttı şoföre.. Şoför efendi oğlum.. Nereye gidiyoruz böyle?..

— Valde, bu trafik çıktı çıkaklı, nereye gittiğimizi biz de bilemiyoruz.. Nereye git derlerse oraya gidiyoruz..

— İyi ama şimdi neredeyiz?..

— Dur bakalım, şu Tophane tarafından bir yol bulup Şişhaneye dalarak Unkapanı'na girevereceğim.. Eğer ki kismette varsa..

Az sonra bir trafik polisi çıktı arabanın önüne.. Keskin bir dü-

— Utan enayi, ben buradayım, kimi dikizliyorsun?..

Trafik kazalarına karşı:
Tedbir!

Lekeler!

Göz doktorunun muayenehanesinden içeri giren adam,
— «Doktor bey» der, «gözlerimden çok şikâyetçiyim nereye baksam hep yeşil lekeler görüyorum!..»
Doktor, hastayı sıkı bir muayeneden geçirdikten sonra hususi bir gözlük kullanmasını tavsiye eder.
Bir hafta sonra hasta doktora telefon eder.
— Alo!.. Doktor bey, tavsiye ettiğiniz gözlükleri aldım.
— Peki, ya lekeler?...
— Harika, doktor bey!.. Onları şimdi her ramankinden daha net görüyorum!

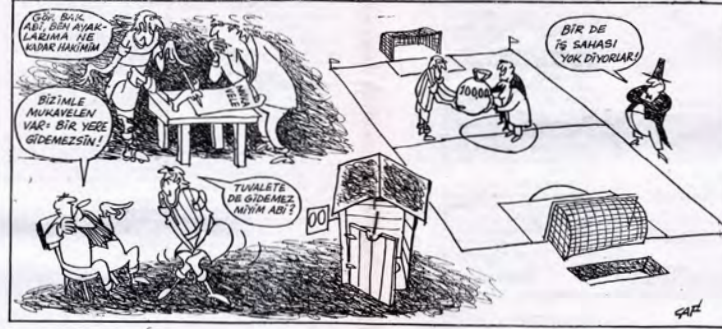
— Aman ne eşek şeyey... Dönüp dönüp yüzüme bakıyor!

Rahat yer

Genç bir çift sinemaya giderler, film başladıkdan bir müddet sonra, genç adam kızı doğru eğilir, sorar:
— Önündeki adam görme ne mini oluyor mu?
— Hayır, çok iyi görüyorum..
— Sağındaki adam dirseğiyle seni rahatsız ediyor mu?
— Hayır etmiyor..
— Arkadaki adam, dizlerini senin koltuğuna gömüyor mu?
— Hayır..
— «Öyle işe, der adam; «gel beuimle yer değıştirt.»

— Şimdi inandın mı, mayomon lasteks olduğuna!..

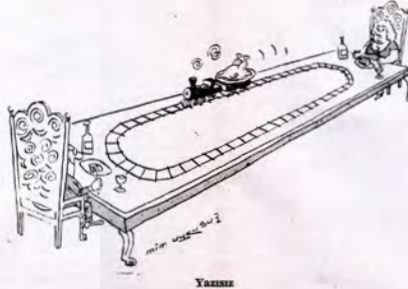

Ressamın borcu!

Ev sahibi bir hayli borcu olan, ressamın kiraasına, göy-
le bir teklifte bulundu:
— Şubat aylığı yerine karımın, mart aylığı yerine benim resimimi yaptınız. Peki ya nisânı nasıl ödeyeceksiniz?
Ressam hemen cevap verdi:
— Çocukunuz olmasını bekliyeceğim!..

Ama nereden bulacak?

Adamın biri vaaytınemesini hazırlıyordu:
«Karım on milyon bırakıyorum, kızama altı milyon, oğluma dört milyon, anneme de iki.» Sonra birden durup elini alına vurdu: «Allah kahretsin... Bu kadar parayı nereden bulayım ben?»

Bikini

Plajda iki genç konuşuyordu. Biri karşılarındaki sarışın kıza göstererek sordu:
— Sence şu bikiinlerin büyük bir kıymetli var mı?
— Var..
— Nedir?
— Küçük bir şey saklaman!..

Mavi vazo

Çocuk, annesine yaklaştı:
«Doğum gününde sana ne hedıye alacağım, biliyor musun anneciğim?»
«Ne alacağım yavrum?»
«Çiçekleri koyabilmen için büyük mavi bir vazo.»
«İyi ama, bizim zaten büyük, mavi bir vasomuz var.»
«Hayır anneciğim, yok. Biz raz evvel ben kırdım çünkü.»

Transit!..

Kitabın kâğıdı

Günün en ünlü sanat otoritesi Recaizade Mahmut Ekrem beydi. Onun beğendiği eser güzeldi, onun beğenmediği eser çirkindi.

Ahmet Râsim yeni bastır-
dığı bir kitabını üstad Ek-
rem'e takdim etmeyi ne ka-
dar istiyordu. Bir gün bu ar-
zuya Süleyman Nâzif bey yar-
dımıcı oldu. Beraber yahısına
gittiler, Ahmet Rasim büyük
bir nezaketle, Recaizadenin
elini öpercesine eğilip kitabı-
nı verdi.

Ekrem bey kitabı bir göz
ucuyla bile süzmeden, önün-
deki masanın bir ucuna koyu-
verdi.

Ahmet Rasim'den çok, ara-
ya giren Süleyman Nazif bo-
zulmuştu. Şundan bundan,
isteksiz bir konuşma yaptılar.
Bir ara, Recaizade kitabı
eline almak lütfunda bulundu
ve iki parmağıyla yokla-
dıktan sonra:

— Kâğıdı güzel, dedi.

Ahmet Rasim'in sabrı taş-
mıştı artık. Gülümsiyerek:

— Evet, üstad, dedi, sizin
Zemzeme'nin kâğıdındandır!

Eski Defterlerden

— Niçin her gün mektebe kalemsiz geliyorsun?
— Ne yapayım hocaefendi, ablam gözlerini boyamak için
alıyor!

G E Ç T İ

Vurgunculuk ihtikârı geçti,
Namûs ile kesbi kârı geçti,
Her pençeye can şikârı geçti,
Atı alan Üsküdarı geçti!..

Elden ele uçtu her ne varsa,
Üç yüz bine üç yüz arşın arsa,
Göz yaşları ceplerinde parsa!
Vurgunculuk ihtikârı geçti!..

Servet dönüyor kâğıtla zarda,
Şahlandı uyuz tavuk pazarda!
İnsâfımız artık ihtizarda,
Her pençeye can şikârı geçti!..

Vurguncunun âbidâtı işte:
Kat kat göke doğru yükselişte!
Mâni oluruz öbür gelişte!
Atı alan Üsküdarı geçti!..

ORTAÇ

Üstad

Bir cemiyette ahlâk ve âdet-
lerin nasıl değiştiğini kelime-
lerin mâna değişiminde gör-
meli. İşte «Üstad» kelimesi-
nin son senelerde aldığı mâ-
na, bu bakımdan, küçük bir
tetkike değer.

Eskiden «Üstad» herkesce
kabul edilmiş değerlere ve-
rilen büyük bir payenin ismi
idi. Üstad, dâhiden bir rütbe
aşağıda idi: Üstad Ekrem,
edebiyat protokolünde, dâhi-i
âzamın arkasından gelirdi.

Üstad, değerın son olgun-
luk noktasını gösterdiğinden,
yaş, baş, saç ve sakal anlamlarını
da kavrardı. İhtiyarın
hürmet gördüğü, sakalın çe-
nede çirkin görünmediği çağ-
larda, üstad sözünün utanıla-
cak bir mânası olamazdı.

Son yıllarda, maddi hayat
zevki insanları alabildiğine
sardı için, üstad sözünün
de yavaş yavaş itibardan düş-
tüğü görülür!

Ak saçlı Anatole France,
bu kelime ile kendisine hitap
edilmesine hiç tahammül ede-
mezdi. Anatole France'in kâ-
tıplığını uzun seneler yapmış
olan bir muharririn geçen-
lerde yayınladığı hâtıraların-
da «Üstad» hitabı karşısında,
yaşlı ve büyük edibin zarif öf-
kesini anlatan satırları oku-
maya değer.

Bizde bu kelime şimdi ya-
rı yarıya hakaret ve istihza
taşıyan bir garip şaka sözü-
dür. Üstad, okuyup yazmakla
vaktini beyhude geçirmiş bir
aptal ve bir bunağın sıfatı
şeklinde mânalı bir gülüm-
seyişle söylenir.

Ahmet Haşim

Bu APARTMAN'ın Bir daireisi SİZİN olabilir.

Tasarruflarınızı AKBANK'ta toplayınız.

AKBANK

İKRAMİYE APARTMANI

Nişantaşı - Topağacında
Klorifer, sıcak su tertibatlı
Asansörlü, Parkeli, Gömme banyolu,
Lüks olarak inşa edilmiştir.

Gelecek Sayıda

Saatiniz

Kaç

Beyefendi?

Bu çok, çok, çok güzel

hikâyeyi de :

Aziz Nesin

yazdı.

Emile Zola vaktiyle: «Aşk bir mucizedir» demiş. Evet, böyle demiş ama fazla tafsilât da vermemiş. Neden?... Niçin?... Belli değil.

Kitap ve ansiklopediler hep buna benzer büyük büyük laflarla dolu. İşte bunlardan birkaçı: «Erkek az sever, çok âşık olur. Kadın çok sever, az âşık olur.»

«Aşkın doğum sebebi merak- sa, ölüm sebebi alışkanlıktır.»

«Taptığımız kadına ait bile ol- sa, çorbadaki saç daima canımı- zı sıkacaktır.»

«Aşk mevzuunda bir kadını kalbinden mi vurmak istiyorsu- nuz? Boşluklarına nişan alın... Yani kafasına.»

Fakat bu seriye dahil bütün iddiaları çürüten en güzel laf şu:

«Aşkın ne olduğunu öğrenme- ğe kalkışan herkes sonuna ka- dar öğrenci kalacaktır.»

Necmi de aşkı merak etmişti. Sonra çok pişman oldu ama iş isten geçmişti artık.

İrfan, en yakın arkadaşların- dan Necmiye o gün sokakta rastladığı zaman hayretler için- de kalmıştı. Onu görmeyeli an- cak iki ay oluyordu. Bir insanın iki ay içinde bu kadar değişme- si şaşılacak şeydi doğrusu.

Bir deri bir kemikti âdeti. Sırtı kanburlaşmış. Kolları iki yanına sarkmış... Suratı sapsarı, gözleri de kan çanağından fark- sız. Nerede bir vakitlerin zarif, yakışıklı, tuğ gibi delikanlısı? Sanki o gitmiş de yerine bir baş- kası gelmiş.

«Nedir bu halin senin böy- le?...» diye İrfan biraz merak biraz da merhametle sordu. «Ne oldu sana?... Hasta mısın? Has- talıktan yeni mi kalktın? Yok- sa hastalanmak üzere misin?... Anan mı öldü? Baban mı öldü? Yoksa sen mi ölmek üzeresin? Hani yirmi yıllık arkadaşım ol- masan seni tanımakta zorluk çekerdim vallahi. Aman yarab- bi?... Bir insan iki ay içinde bu kadar değişebilir mi?»

Necmi boynunu sol omuzuna doğru bükmişti. Sağ elini kal- bine doğru götürerek derinler- den gelen bir sesle mırıldandı:

«Bu suallerin cevabı iki ke- limeden ibaret: Aşık oldum.»

«Aşık mı oldun?...»

«Evet.»

«Kime?»

«Tanırsın... Ortaokulda sı- nıf arkadaşımızdı... Mine.»

bu da böyle bir AŞK...

— «Mine mi dedin?...»
— «Hayır Mine dedim...»
— «Bu vaziyette bir de nükte mi yapmağa kalkıyorsun ulan?»
— «Ne nüktesi yahu?... Benim içim kan ağlıyor... Yemeden iç- meden kesildim iki aydır... Gör- müyor musun halimi?... Ben ne- redeyim... Efendim nerede?...»

Mine'nin ne mal olacağı daha ortaokul sıralarındayken belliy- di. Büyüdükten sonra da başlı- başına bir felâket olmuştu. Onu sokakta gören her erkek en azın- dan üç kere arkasına dönüp genç kıızı ısrarla şüzmekten ken- disini alamazdı. Bir yürüyüşü... Bir salınışı... Göğsünü ileri ile- ri bir çıkarışı vardı... Görülme- ğe değerdı doğrusu. Vücudunda ne küçük bir fazlalık ne de ufak bir noksanlık bulamazdınız.

İrfan, Necminin koluna gir- mişti. Bir yandan da konuşuyor- du:

— «Mine'ye âşık olduğun için seni tebrik ederim... Fakat be- nim bildiğim... Bir kadına, bir kıza gönül vermek vakitsiz öl- mek mânâsına gelmez... Değil mi?...»

— «Öyle ama Mine'nin hiçbir şeyden haberi yok henüz...»

— «Haberi yoksa haber ver be kardeşim...»

Necmi, ümitsiz bir ifadeyle başını iki tarafa sallıyordu:

— «Haber verebilsem bu hal- lere düşer miydim hiç?... Elime çok uygun fırsatlar geçti... Tam altı defa aşkımı itiraf için dav- randım... Fakat her defasında da dilim tutuldu... Kekelemeğe başladım... Garip bir şey var bu kıza... Başbaşa kaldık mı ne yapacağımı şaşıyorum... Elim ayağım titiriyor... Kalbim de göğsümü yırtıp dışarı fırlaya- cakmış gibi çarpmağa başlıyor.»

— «Vay beceriksiz vaye... Bü- tün bu haller çok demode ve çok gülünç... Zamanımızda böyle şeylerin lâfı bile olmuyor artık. Anlıyor musun?... Biraz silkin... kendine gel... Madem istiyorsun elde edeceksin... Elde edemiyor

Adnan Tahir

musun?... İstemekten vazgeç öyle ise.»

— «Söylemesi kolay... Benim yerimde sen olsan ne yapar- dın?»

— «Boşuna vakit kaybetmeğe lüzum yok. Gevezeliği bırak da cevap ver... Senin bana itima- dın var mı?...»

— «Olmaz olur mu?... Bunu benim kadar sen de bilirsin.»

— «Öyle ise mesele yok... Bu işin idaresini üstüme alıyorum. Gayet iyi tanıdığım bir doktor var. Senin durumuna düşen bir- kaç kişiyi öyle bir tedavi etti ki... Buna düpedüz mucize de- mek lâzım. Tedavi süresi üç hafta. Kliniğe girdikten 21 gün sonra çık, aynaya bak kendini tanıyamazsın... Güreş müsaba- kalarına gir şampiyon ol... Mu- kavemet yarışlarına katıl birin- ci gel... Anlıyor musun?»

Necmi'nin gözleri parlamaya, yüzü de gülmeğe başlamıştı:

— «Sahi mi söylüyorsun?... Bana bu iyiliği yapacak mı- sın?...»

— «Yapacağım... Yapacağım... Sen hiç merak etme... Müsterih ol... Üç hafta sonra herşey dü-

zelecek. Şimdi benimle beraber gel.»

Yirmi bir gün sonra Necmi, yattığı klinikten tamamiyle de- ğişmiş olarak çıkıyordu. Sırtın- daki kanbur kaybolmuştu... Vü- cudu yine eskiden olduğu gibi bir atletinkinden farksızdı... Ensesi ve yanakları kıpkırmı- zıydı. Yüzündeki mahcup ifade- den, bakışlarındaki tereddütten eser bile kalmamıştı.

Çelik bazulu, çelik iradeli bir adam olmuştu birdenbire. Oto- büste ayağına basan, bastıktan sonra da özür dilemeğe lüzum görmeyen birini okkalı bir yum- rukla yere yıktı, ikinci defa bile- soran kontrolü sağ eliyle yaka- sından tutup havaya kaldırdı, sol eli ile de cebindeki bileti çı- karıp gösterdi.

Yolda, kıyasıya dövüşen ızban- dut gibi iki adama tesadüf et- mişti. Kimse aralarına girip on- ları ayırmağa cesaret edemiyor- du. Necmi bir hamlede herifle- rin ikisini de omuzlarından ya- kalayarak önce kafalarını şü- detle birbirine çarptı... Sonra birini bir tarafa, diğerini de öbür tarafa fırlattı.

Daha sonra bir çiçekçiye gire- rek kocaman bir buket yaptırdı ve koşar adımlarla Mine'nin evine yöneldi. Bir yahdan da mırıldanıyordu:

— «Yavrum Mine... Ayağını denk al... Hayır dediğin takdir- de kendini yok bil...»

Sual dolu gözlerle kendisine bakan kapıcıya bir omuz vura- rak apartmana girdi. Asansöre binmeğe lüzum yoktu. Merdi- venleri dörder dörder atlayarak Mine'nin kapısını çaldı.

İki ay kadar sonra İrfan en yakın arkadaşı Necmiyle yine yolda karşılaşmıştı. Necmi ge- çen seferkine nispetle çok daha bitkin çok daha perişan vaziyet- teydi. Sırtı büsbütün kanburlaş- mış, gözleri ferini kaybetmiş, suratı büsbütün solmuş, velhasıl tepeden turnağa paçavraya dön- müştü.

— «Ne oldu sana böyle?... Kli- nik tedavisi mi fayda etmedi? Yoksa Mine'ye açılmadığın için mi yine bu hallere düştün?...»

— «Ne o ne de bu?... Ama es- kisinden çok daha fena olduğum muhakkak...»

— «Sebeptir...»

— «Sebepten çok basit kardeşim çok basit... Mine teklifimi çok müspet karşıladı. Bir ay önce evlendik. Hepsini bu kadar.»

Yazısız

Bakkala, kasaba gitmedin mi? Tezgâh gerisinde sıkıstırmadılar mı? Elbette her kızın başından geçer şekerim. Ayıplamıyorum, ayıplamıyorum ama, ne diye kayırıyorsun kızımı? Bütün gün o da, küçüğü de gezer dolaşırlar. Nerelerde, kimlerle ne haltlar karıştırdıklarını ne biliyorsun? Tabii ya!.. Ben kaçın kurrasıyım yavrum?»

Dışarda gene Filizin sayıklaması:

— Eeeh sen de be!

Kimeydi bu «Eeh?» Yarın uyanınca sorsa söylemezdi kâfir kız. Şu taksitçi meselâ.. Kimbilir ne kadar asıldı da bir günden bir güne gelip... Söylemezdi, huyu buydu. İşini kendi kendine çözümler, ne babasına, ne annesine... Babasına hele, Allah yazdıysa bozsun. O beş vakit namazında niyazında taksitçi kimbilir neler demiş, ne vaatlerde bulunmuştur. Kocasına kalsa, «Talibin güzeli, çirkin, ihtiyar genci olmaz!» der çıkardı içinden. Öyle demişti zaten. Taksitçi «Oğluna değil de kendine istiyorsa kızı ya?» diye şakaya vurmuştu da, adam ciddi ciddi yapıstırvermişti: «Olsun. Bir, iki demem veriverirdim!»

— Anneciğim, anneciğim!!!

Birden doğruldu yatakta. Kocasını uyandırarak sedirdeki yaktan indii, dışarı çıktı: Yorgan kaymış, bacaklar eteklerin altından kasıklarına kadar... Hava sıcaktı ama, gene de yorganı üzerlerine almaları... Yahut, hiç olmazsa ince bir örtü. Kocası helâya filân diye kalkabilirdi.

İçerden adamın kalın öksürüğü.

Tamam, uyanmıştı gene. Kızlarının savrulmuş etekleri altından beyaz beyaz gözükün bacaklarına bir kenardaki beyaz yatak çarşafını alıp örttü, odaya döndü.

Adam tam bu sırada bir kibrit çakmıştı, sigarasını yaktı.

Kadın:

— Gece vakti, içme şu zıkkı mı işte!

Ay, lâcivert gökyüzünde aşığlara kaymıştı bir hayli.

Kadın kocasının yanına geçip uzandı yeniden. Elini üstüne attı:

— Küt küt öksürüyorsun, bir de..

Adam tam sırtüstü uzanmıştı. Gözleri alacakaranlık tavanda.

— Atın ölümü arpadan olsun, dedi kalın kahn.

— Deli!

— Niye?

— Atın ölümü arpadan olsunmuş. Sen ölüp kurtulacaksın ama ben?

Başını yastıkta karısına çevirdi:

— Ne olur sana?

— Bizi kime bırakacaksın?

— Acı acı güldü:

— Sen, kızların...

— Ne olmuş bana, kızlarıma?

— Ben aradan çıkarsam sizi yerde komazlar!

— Hadi hadi, gene deli deli konuşma!

— Kollar mı? Yalan mı? Sen de, kızların da zengin koca, zengin babaya lâyk mücevherlersiniz. Yok yapalım? Yok artık.

14

Filiz

Orhan Kemâl

İçini çekti:

— Ne bileyim ben ne düşündüğümü?

— İnsan ne düşündüğünü bilmez mi?

Gene kahırlı kahırlı:

— Bilir ama bilmez. Bir erkek, bir aile reisi ekmeğini yitirip de karı, çocuk çocuk eline muhtaç hale düştü mü, bildiğini de, bileceğini de unuttur!

— Ben de, kızın da senin başına kakmayız ki..

— Orasını Allah bilir artık. Ben beraber ortadan silinmeyi istiyorum. O zaman varın ne haliniz varsa görün. Böyle ortalıkta zıran zıran dolaş, karın, yarın kızın başlasın çalışmağa...

— Ee??

— Elâlem tu lânet etsin artık. Herkes ne bilir işin içyüzünü? Samırlar ki, keyfimdən, deyyusluğumdan çalıştırıyorum!

Kadın lâfın gene nereye geleceğini biliyordu:

— Hadi hadi, dedi. Allah bizi kınayanın başına versin, onları bizden beş beter etsin. Sen bizi çalışmağa zorlamıyorsun ki! Ben. Senin az mı iyi günlerini gördüm? Elinde var da götürüp şurda burda yemiyorsun ya!

Karşılık vermedi. Bir ara gene büyük kızı hırçın hırçın sayıklayınca, sordu:

— Yarın gidiyor mu o?

Kadın anlıyarak:

— Gidiyor Allah izin verirse.. dedi.

— Gitsin, gitsin de şu ortağın vaziyetleri düzelen kadar... Haftada elli lira mı vereceklermiş?

— Belli değil. Kendi öyle diyor.

— Nerden biliyormuş?

— Karşıkilerin kızı Beyoğlundaki kasiyer ya!

— Bu da mı kasiyerlik yapacak?

— Kitapçı yanında tezgâhtarlık. Sen de amma kulağına söz girmez insansın ha! Günlüklerinden belki bin defa lâfı oldu!

Adam sigarasından duman alıp bıraktı:

— Elli lira, demek ayda ikiyüz. Fena değil. Üçyüz de sen kazanıyorsun, beşyüz. Ne yapalım? Şimdilik..

«Şimdilik» ama, içinde birden bir sevinç. Kira, günlük geçim, ufak tefek, şu bu... O da gidip

geldiği kahvelerden birinde bir ocakçılık. En azından on lira günde, ayda üçyüz. Beşyüz daha, sekizyüz.

Karısının elini okşadı. Kadın biliyordu bunun böyle geleceğini, çekmedi elini. Bıkmıştı oysa, hiç de hazır değildi ama, kocası!

Ay iyice devrilmmişti. Yıldızlar bir daha meydana çıkmışçasına irileşmişlerdi, pırıl pırıl. Dışarda büyük kızın gene sayıklaması:

— Doğru durun!

Karı, koca duyduklar, üzerinden durmadılar. Duracak halde değillerdi zaten. Olsalar bile, ne? Ertesi gün sorsalar söylemezdi. Çocukluğundanberi, sokakta, şu kadarken bile, dayak yer, şurası burası sıyrılır, kanar, kimin yaptığını söylemezdi. Arkadaşları söylerlerdi de kızardı arkadaşlarına, bağırır çağırırdı.

Sayıklama daha sert tekrarlandı:

— Doğru durun diyorum işte! Durmuyordu adam. İriyari, koskocaman, kaba bıyıklı biriydi düşünce gördüğü kitapçı. Şu, gazeteye ilân verip onaltı yaşında kız tezgâhtar arıyan. Yarın gideceği. Düşünde gitmişti. Düşündeki patronu. Okula gidip geldiği yıllarda, okullar açıldıktan bir süre sonra arkadaşlarıyla gidip okul kitaplarını satın aldığı dükkân girmişti düşünce. Gazetede ilânın sahibi değildi bu ama, düşünde onu görmüştü. Oydu, almıştı dükkâna, haftada elli lira. Çalışıyordu. Kitaplar, kitaplar. Yığın yığın kitaplar, toz içinde. Dükkânın gerisindeki depoda olurlarmış. İriyari, kocaman bıyıklı adam da yanında. Tavanda ufacık, tozlu bir ampulün yandığı, loş, basık depo. Kitapları raflara kaldıracaklar, sıra sıra yerleştirecekler sözde. Adam, adamın üzeri kocaman eli. Bu el de mahalledeki taksitçinin eli gibi terbiyesiz. Önce saçlarını okşamıştı. Sonra sonra.. Peki ama bunun için mi gelmişti?

— Ben buraya bunun için mi geldim?»

Şaşılacak şey, kitapçı değişmiş, bulunduğu yer birden taksitçinin dükkânı olmuştu. A, buraya gelmemişti ki o. Ne diye, ne diye sanki?

— Siz kitapçıydınız hani?»

— Aldattım seni!»

— Gazeteye ilân veren siz miydiniz?»

— Bendim tabii. Seni aldatmak, buraya düşürmek için..»

— Gideceğim, çekilin!»

— Hiçbir yere gidemezsin!»

— Çekilin diyorum!»

— Çekilmiyeceğim..»

— Bağırırım, vallahi, billâhi bağırırım!»

— Kimse duymaz ki. Kapı kilitli!»

Yığın yığın kitapların aralarında bir kaçma, bir kovalama. Kan ter içinde ordan oraya kaçıyor, adam arkasında. Bir ara büyük bir yığın, bir kitap yığınının ardına kaçıyor soluk soluğa. Adam da. Gözlerinden ateş saçarak bakıyor:

— Hiçbir yere kaçamazsın!»

— Anneciğim!!!»

(Devamı var)

GÜNDÜZ İNSAN GECE KURT

Yazın Çiğdem

SİGORTADAN
PARA SIZDIRMAK
İÇİN KENDİNİ
SOYAN, KUYUMCU-
LAR KRALI
ELMASLARI İLE
SEVGİLTİSİNİ
BAŞBAŞA BIRA-
KIP, DÖŞEME-
NİN ÜSTÜNDE,
SİZİ VERDİ.
ANIDEN...

İLAÇ UMDUĞUM KADAR KUVVETLİ TSE
BİR KAÇ GÜNDEN ÖNCE AYILAMAZ
KRAL HAZRETLERİ.

ELMASLARI
TOPLAYIP
KAYBOLMALI
HARITADAN

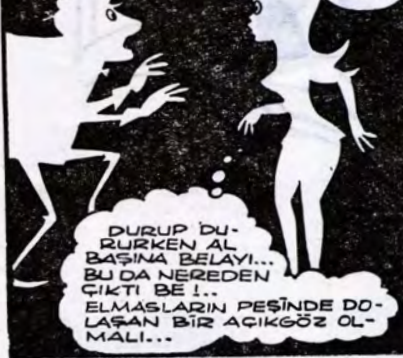
SUNLARIN GÜZELLİĞİNE BAK BE!..
AZ MI TAHAMMÜLETTİM ŞU HİRTA
BU SERVETE KAVUŞMAK İÇİN...

AYY!..

ALLAH KAHRESİN!..
CERYAN DA KESTİ-
LECEK SİRASINI
BULDU

KİM
VAR
ORADA?

BURADA MI?.. SEN VE BEN... BİZ
VARIZ YANI... TİPKİ DÜN-
YANIN KURULUSUNDAKİ
GİBİ... BAŞLANGIÇTA DA
İKİ KİŞİ VARDI.

DURUP DU-
RURKEN AL
BAŞINA BELAYI...
BU DA NEREDEN
ÇIKTI BE!..
ELMASLARIN PEŞİNDE DO-
LAŞAN BİR AÇIKGÖZ OL-
MALI...

İŞİ GÜRÜLTÜSÜZCE HALLET-
MEK LAZIM... BUNU DA
UYUTURUM NASIL OLSA!..

İŞİĞİ
YAKSAK
MI?..

İŞİĞİ MI!..
AYIP,
GÖREN NE
DEMEZ SON-
RA!..

SARIŞIN BİZİMKİNİ UYUT-
MAK İSTİYORDU AMA, SON-
RADAN BİRLİKTE UYUMAK-
TA MAHZUR GÖRMEDİ...

GÜZEL
GECE İDİ!..
NE YAZIK, EL-
MASLARIN
YERİNE SANA
BIRAKA BİLE-
CEĞİM BAŞKA
BİR ŞEY YOK.

TAŞLARI CEBİNE ATTİ-
ĞI GİBİ KARANLIKLARA
KARIŞTI...

ARKASINDA BIRAKTIĞI
AŞK GEÇESİNİ DÜŞÜ-
NECEK VAKTİ YOKTU

AZ SONRA KENDİ EVİNİN BODRUM KAPISINI
MAYMUNCUKLA AÇIYORDU... BODRUMDA
GECE KILIĞINI DEĞİŞTİRİP, YATAK ODA-
SINA ÇIKTI...

HOROZLAR ÖTMEMEYE BAŞLARKEN
DELİKSİZ BİR UYKUYA DALDI...

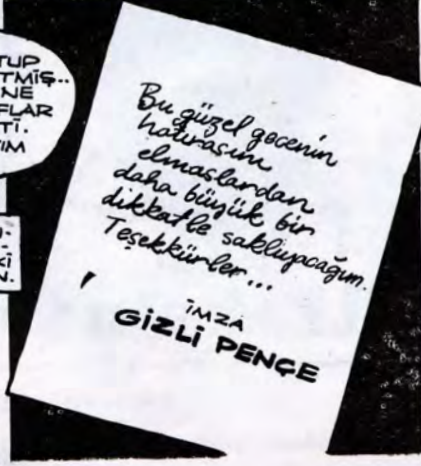
GRRRRR

GÜN İŞİDİĞİ SİRADA ÖTE YANDA

BİR MEKTUP
BIRAKIP GİTMİŞ...
BANA DA NE
GÜZEL LAFLAR
SÖYLEMİŞTİ.
İNANMIŞTİM ONA

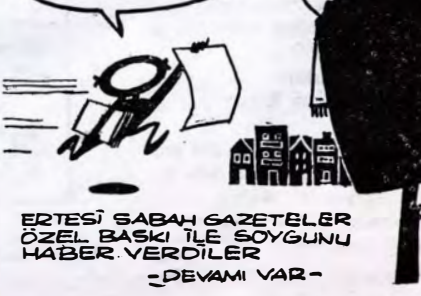
NE DÜMEN-
LER GEVİR-
MİS BİZİMKİ
ANLAŞILAN.

Bu güzel gecenin
huzurasın
elmaslardan
daha büyük bir
dikkatle saklıyorum.
Teşekkürler...

İNZA
GİZLİ PENÇE

ESTİ GÖRÜLMEMİŞ
SOYGUNU YAZIYOR.
GİZLİ PENÇENİN
KAÇIRDIĞI
ELMASLARI
YAZIYODUR!..

ERTESİ SABAH GAZETELER
ÖZEL BASKI İLE SOYGUNU
HABER VERDİLER

-DEVAMI VAR-

MİLLETLER GÜLÜYOR

Haremde televizyon!

Böbrek taşı

Hollywood'da hiç bir erkeğe metelik vermeyen, güzel bir yıldız hastalanmıştı.

Hekimler teşhisi koydular.

— Böbreğinde taş var!...

Uzun zaman peşinde koşup, yüz bulamayan John Barri-mur bu haberi duyunca,

— Kalbi böbreğine düşmüş olacak, dedi.

Sophia Loren

Ruh doktorunun muayenehanesinden içeri giren adam yana yakıla sorar:

— Doktor bey, bu azap daha ne kadar devam edecek?.. Her gece aynı rüyayı görüyorum, artık rüya olmaktan çıktı... Kâbus bu, kâbus!..

Doktor, hastasını yatıştırdıktan sonra,

— Anlatın rüyanızı, der.

— Her gece, uyur uyumaz, odanın kapısı açılıyor, içeri üzerinde gecelik Sophia Loren giriyor. Yanıma yaklaşıyor, alnıma bir öpücük konduruyor ve yatağımda bir saat oturduktan sonra da gidiyor.

Doktor sorar:

— Siz buna kâbus mu diyorsunuz?

— «Tabii kâbus...» der hasta... Giderken kapıyı öyle hızlı çarpıyor ki, derhal uyanıyorum... Ondan sonra da bir türlü uyuyamıyorum.

PİVALE adı ağız tadı

Reklâmcılık: 2642—182

Neşeli insanlar

Avrupadan yeni dönen Tom'a arkadaşları sordular?

— Avrupada en çok hangi şehri beğendin?

— Venedik şehrini..

— Neden?

— O şehirde dünyanın en neşeli insanları yaşıyor da ondan. Şehrin bütün sokaklarını sel basmış, buna rağmen durmadan şarkı söylüyorlar!

«O bağırılmazmış»

Dalgın bir adam, otelde odasını şaşırdı ve soyunmakta olan bir kadının odasına daldı.

Kadın, karşısında hiç tanımadığı, yabancı bir kimseyi görünce avazı çıktığı kadar bağırmağa başladı. Otel müdürü koşarak geldi. Mesele anlaşılınca da herşey yoluna girdi.

Dalgın adam, otel müdürüne:

«İnşallah beni suçlu görmezsiniz...» diye af diledi. Müdür:

«Pek önemli değil, herkesin başına gelebilir...» diye cevap verdi. «Yalnız, bir daha odanızı şaşıracanız zaman, 1 numaralı kapıyı açmanızı tavsiye ederim. Orada hem çok genç, hem de çok güzel bir müşterimiz var. Üstelik hiç de bağırılmaz.»

bir çalgıcının seyahati **cizen: BÜLENT SEREN**

GECELİ GÜNDÜZLÜ SÜ-REN UZUN YOLCULUK BOYUNCA, ALFRED VE FREDERİK, TRENE Bİ-NİP İNEN, KOMPART-MANA GİRİP ÇIKAN BİRCOK İNSAN TANI-MIŞLAR, BAZILARIY-LA KAVGA, BAZILARIY-LA AHBAPLIK ETMİŞ-LERDİ.. BUNLARDAN BİRİ ŞİŞMAN VE HOS-SOHBET BİR AVUKAT-TI...

HAYLİ YÂRENLİK ET-TİLER. MIKAELLÂ'YI NASIL BULACAKLARI HAKKINDA AKIL DA-NIŞTILAR!

DÜNYA KARİKA-TÜRLERİ!

-ALLAHASKINA ETİKLERİNİ İNDİR...
ANLADIK SEN ONDAN GÜZELSİN!

-VALLAHİ BİLLÂHİ, BEN ÇAĞIRMADIM...
GEÇERKEN KONUVERDİ!

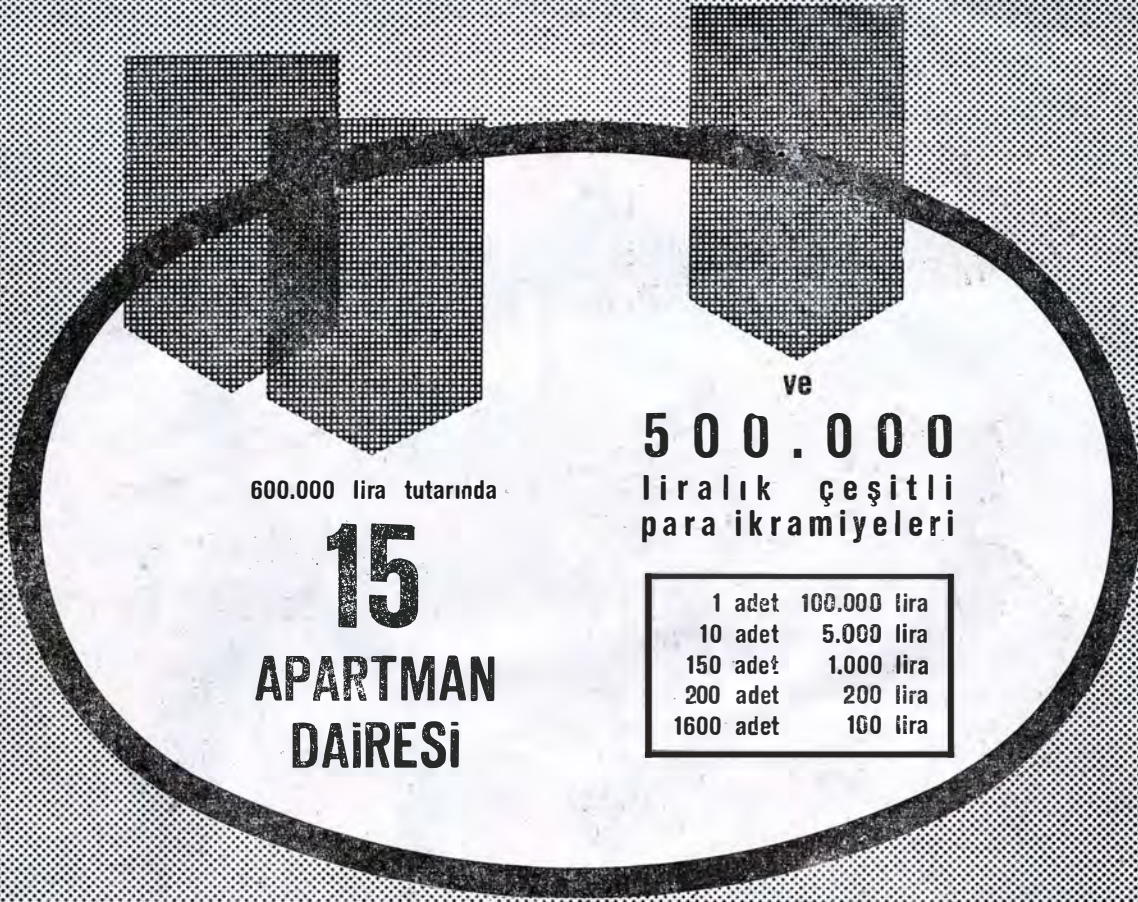

-CƏLUM, HAYATTA HERŞEY FARA
DEĞİLDİR... BONO DA VARDIR!..

-SANA HER ZAMAN "HAYIR", DE'MEMİ İSTEYİYORSAN, .
BANA HER ZAMAN AYNI ŞEYİ TEKLİF ETME!

Bu yılın 3. üçü çekilişinde

600.000 lira tutarında

15

**APARTMAN
DAİRESİ**

ve

500.000

**liralık çeşitli
para ikramiyeleri**

1 adet	100.000 lira
10 adet	5.000 lira
150 adet	1.000 lira
200 adet	200 lira
1600 adet	100 lira

ceman 1976 kişi 1.100.000 liralık
ikramiyeler kazanacaktır

bu çekilişe girebilmek için birikmiş
paranızı en geç

14 AĞUSTOS

akşamına kadar bankamıza yatır-
malısınız

Yapı ve Kredi Bankası

Reklâmçılık - 3371 - 183

Akbaba

— Hiç böyle plaj görmedik... Gölgesine sığacak bir erkek yok!